

Chlapeček a pokličky

Byl jeden chlapeček a ten rád někam nakukoval. Koukal do dutin stromů, koukal do ptačích hnízd, koukal i do myších děr. Na tom vlastně není špatného. Jenže ten chlapeček nahlížel do knížek, které lidé četli v autobusu, do otevřených tašek, do oken cizích bytů. A to není slušné.

„Nekoukej, kam nemáš!“ nabádala ho maminka.

Ale to právě chlapečka bavilo, koukat tam, kam nemá. Tak se díval do popelnic, připravených k vysypání, do kontejnerů s plasty a do nákupních vozíků ostatních lidí. Nakukoval dokonce i do kabinek v obchodech s oděvy, kde se lidé převlékali při zkoušení nových šatů. A vůbec mu nevadilo, že občas někoho hrozně vylekal.

Chlapeček byl prostě zvědavý a okukování ho bavilo. Co se mu zamlouvalo nejvíc, bylo při vaření nahlížení do trouby sporáku a pod pokličky hrnců. Měl to samozřejmě zakázané. Ne proto, že by mu maminka nepřála, ale proto, že se o něj bála. Kolik dětí už se popálilo nebo opařilo!

„Ta polévka je horká!“ varovala chlapce maminka. „Nech tu pokličku na pokoji, spálíš se!“

„Mám přece chňapku!“ odmlouval chlapeček.

Tak hloupý, aby zvedal poklici z hrnce holou rukou, přece jen nebyl.

„I horká pára ti může ublížit!“ varovala maminka.

Ale chlapeček toho nedbal. Jak jen mohl, přitočil se ke sporáku a kuk, kuk, hned věděl, co bude dobrého k obědu nebo k večeři. Často takhle mamince zkazil překvapení, když chystala něco zvláštního.

Chudák maminka! Stále synka napomínala a hlídala, ale nebylo to nic platné. Jak se jen pootočila, kluk se vrhl k hrncům a pekáčům. A nedělal to jen doma! Nahlížel do hrnců i u tety nebo u babičky.

Babička mu ukázala vyšívaný obrázek, na kterém bylo napsáno: Mužíčku, máš-li mě rád, nech pokličku na hrníčku stát! Chlapeček však poukázal na to, že on není žádný mužíček, je už docela velký. A zvedal dál pokličky i u babičky.

Skoro to vypadalo, že ho nakukování nikdy nepřejde. Ale stalo se něco nečekaného.

Jednou v létě se rodiče s chlapečkem vypravili na výlet do přírody. K řece! Měl to být hezký den. Maminka se chtěla

... A ZVEDAL POKLIČKY
I U BABIČKY...

opalovat, tatínek doufal, že chytí nějakou rybu. A chlapeček jásal, že si pěkně zaplave.

Plavat a potápět se uměl moc hezky. Zatímco tatínek chystal návnadu a maminka se mazala opalovacím olejem, skočil chlapeček do vody. Ponořil hlavu pod hladinu... a uviděl něco podivuhodného!

V písku na dně řeky stála řada pěkně malovaných hrníčků. Každý byl jiný, na některých byly růžičky, na jiných zlaté

proužky nebo obrázky ovoce a zeleniny. Ale všechny bez výjimky byly zakryté pokličkou.

Chlapec hned uhodl, o co jde. Tyhle hrnky tu skladuje vodník. V každém z nich je zavřená dušička. A nikdo nesmí pokličky z hrnků zvedat, protože pak by duše osvobodil a vodník by se hněval.

Tak se chlapeček vynořil z vody a vylezl na břeh. Že si na chvíli sedne a ohřeje se na sluníčku. Sedí a nesedí, pořád se vrtí. Zvědavost mu nedá – jak asi vypadá taková dušička? Kdyby jen maličko nahlédl do hrníčku... Vodník není nikde v dohledu, nemusí se to dovědět!

Ano, ano. Chlapeček znova skočil do řeky. Připlaval k nejbližšímu hrnku a... Bylo to rychlé. Stačilo se pokličky pouze dotknout. Cinklo to. A šup – dušička byla venku. Byla malá, taková bledá. Vypadala trochu jako ptáček, protože měla křidýlka. Těmi zamávala a vyletěla z vody.

Chlapec chtěl přesto pokličku zvednout a položit zpět na prázdný hrnek. Ale jak natáhl ruku, zarazil se. To nebyla jeho ruka! Byla zelená a na konci prstů měla místo nehtů bambulky. Taky chlapečkovy nohy se změnily! Byly zelené a mezi prsty narostly plovací blány. Hoch už tušil, co se stalo. Proměnil se! Je z něj vodník! Hrozné, pomyslel si.

A to měl štěstí, že nikde nebylo zrcadlo, v němž by uviděl svůj obličej – žabí tlamku místo pusy, vypoulené oči... Proměna měla jedinou dobrou stránku. Pod vodou se chlapci dýchalo stejně dobře jako na souši, takže se nemusel vynořit nad hladinu. Ostatně, ani by vyplout nemohl. Jen co to

zkusil, omotaly se mu kolem nohou vodní řasy a strhly ho zpátky.

Zřejmě zůstanu už napořád na dně řeky, řekl si chlapeček. Budu číhat na lidi a zkusím je topit. Brrr. To jistě nebude příjemné. Navíc už nikdy neuvidím tatínka, maminku, kamarády, sluníčko...

Chlapeček se dal do pláče. I jeho slzy byly zelené.

Ano, ano, zvědavost se nevyplácí!

Cože – a to je konec?

Ne, není. Tatínek totiž nahodil prut a zajásal, když zasekl háček.

„Je to velká ryba!“ volal na maminku.

Jenže ona to ryba nebyla. Byl to vodník – chlapeček. Háček se mu zasekl za plavky, a tak ho táta vytáhl na břeh. A třebaže byl tatínek dospělý, hrozně se polekal. Vodníka ještě nikdy nechytil! Najednou měl ale tatínek dojem, že má ze slunce úpal. Protože vodník se mu před očima změnil v synka, kterému kolem hlavy poletovalo cosi malého v košilce. Byla to vděčná dušička, která zlomila vodní kouzlo.

A ten chlapecek už nikam nenakukoval?

No... občas někam nahlédne. Ale vždycky se nejdřív zeptá, jestli smí. Chlapecekovi jen zůstala zvláštní záliba – k narozeninám a k Vánocům si pokaždé přeje hrníček. Má už celou sbírku.

